

ПРОЛОГ

Думаю, цієї ночі він мене поцілує. Бо якщо ні, то я просто помру. Це наше друге побачення, і ми запаркувалися в автокінотеатрі — нібито щоб дивитися фільм, але насправді крадькома поглядаємо одне на одного. Тривалість стрічки — дві години п'ять хвилин. Уже година і п'ятдесят п'ять хвилин минули, а ми ще не цілуємося. Не хочу здатися відчайдушною, але я так щедро вкрита хайлайтером аж ніяк не для того, щоб його сорочка лишилася охайною. Якщо все піде за планом, сьогодні вночі він шкандибатиме додому з розкуйовдженим волоссям і буде перемашений блискітками, що аж відбиватиме світло зустрічних автівок. І ще тижень пахнутиме моїми феромонами, хоч би як не намагався відмитися.

Я відважно натякала на це, облизуючи та покусуючи губи й безтурботно їх торкаючись — все за інструкцією від *Cosmopolitan*. Цей глянцеви́й блиск на моїх вустах спеціально розробили в лабораторії, аби намертво магнітити до себе чоловіків. Такий собі ефект павичевого

хвоста. Ніколас не встоїть. Цей блиск так само притягує й моє волосся, тож я повсякчас відчуваю в роті різкий смак лаку сильної фіксації, від якого аж очі виїдає. Але іноді краса вимагає жертв. На додачу, моя ліва рука лежить на сидінні долонею догори, щоб він міг легко її взяти й потягнути до себе.

Сподівання поволі гаснуть, коли він зиркає на мене і швидко відводить погляд. Може, він справді з тих людей, які ходять до автокінотеатру, щоб просто подивитися кіно. Про таке не хочеться навіть думати, але раптом він справді не відчуває цієї іскри... Ну що ж, це не вперше красномовний красень підвезе мене, поцілує на добраніч і зникне саме тоді, коли я вирішу, що все складається ідеально.

Зненацька стає зрозуміло, що дарма я весь вечір жувала власне волосся. Вирішальний доказ — фантик з-під м'ятних цукерок, що стоїть у підскляннику. Непомітно принююся: о так, це точно прохолодний аромат м'яти. Перевіряю знову — все навіть краще, ніж я уявляла. Два порожні фантики! Він подвоїв ставки! Чоловік ні за що не стане подвоювати порцію м'ятних цукерок, якщо не готується до маленького штурму.

Господи, цей чоловік такий красивий, що я наполовину переконана, ніби якимось обманом заманила його сюди. У Ніколасі мені подобається кожна дрібниця. Він не чекав три дні, щоб передзвонити після першого побачення. Усі його повідомлення — граматично бездоганні. Я досі не отримала від нього жодної непроханої фотографії його члена. І вже хочу забронювати банкетну залу для нашого весілля.

— Наомі? — каже він, і я кліпаю.

— Що?

Він усміхається. Це так чарівно, що я розпливаюся в усмішці у відповідь.

— Ти почула, що я сказав?

Моя відповідь — ні, бо я тут милуюся його профілем і надто захоплена, як для такої ранньої стадії... ще навіть не стосунків. Ми мали лише два побачення. *Опануй себе, Наомі.*

— Часто підвисаєш? — припускає він.

Мене аж кидає в жар:

— Так. Пробач. Іноді люди до мене говорять, а я навіть не помічаю.

Його усмішка стає ще ширшою:

— Ти мила.

Він вважає мене милою? Моє серце робить кульбіти, наче літак у мертвій петлі. Я подумки виголошую промову вдячності своїм накладним віям та цій декольтованій (але однаково елегантній) блузці.

Він уважно схиляє голову набік, вивчаючи мене:

— Я сказав, що фільм закінчився.

Різко повертаюся до екрана. А й справді. Я й гадки не маю, який був фінал, і не змогла б назвати жодного основного сюжетного повороту. Здається, це була романтична історія, але яка різниця? Значно цікавіша романтична історія розвивається у цій машині. Паркмайданчик спорожнів, і ми достатньо усамітнилися, аби моя уява розгулялася на повну. Статися може що завгодно. Тут лише я, Ніколас і...

...і рожевий кардиган, акуратно складений на задньому сидінні. Вочевидь жіночий. І ця жінка — не я.

Всередині аж похололо. Ніколас озирається, простежуючи за моїм поглядом.

— Це мамин, — поспішно каже він. Не дуже віриться, але він показує сховану під кардиганом листівку «З ДНЕМ НАРОДЖЕННЯ», яку сам підписав. «Люблю тебе, матусю!». Я аж млію від зворушення.

— Гарно, — врешті кажу йому, більше думаючи про те, наскільки затишно й інтимно зараз в його машині. Аж дрижу від хвилювання, а фантики з-під м'ятних цукерок не дають про себе забути. Фільм закінчився, то чого він зволікає? — Дякую, що привіз мене сюди. Так небагато автокінотеатрів зараз лишилося. Можливо, це один із кількох на усьому Середньому Заході.

А ще менше таких автокінотеатрів працюють увесь рік. На щастя, нам навіть видали безкоштовний електрообігрівач, бо надворі січень. Ми загорнулися у кілька пледів, і для нестандартного зимового побачення це виявилось напрочуд затишно.

— У всьому штаті їх лишилося вісім, — каже Ніколас. Вражає, що він тримає цю інформацію в голові. — Голодна? Поблизу є ятка із замороженим йогуртом. Кращого ти точно ніде не куштувала.

Не те, щоб я фанатіла від замороженого йогурту, а надто в холодну пору, однак мушу погодитися. Ми ще не дуже добре знайомі, але якщо я розраховую на третє побачення, то не варто бути перебірливою. Я — Наомі, легка на підйом, з якою весело проводити час і, *безперечно*, приємно цілуватися. Може, після замороженого йогурту він мене поцілує. І, ймовірно, розстебне на мені блузку.

— Звучить неймовірно!

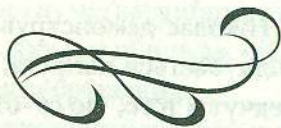
Але замість того, щоб пристебнути пасок і завести машину, він продовжує копірситися. Перемикає радіостанції, аж доки не ловить бадьору інді-пісню *You Say It Too*.

Розумію, що замовк через нерви, а не від нудьги. І це дивно, адже досі Ніколас демонстрував лише впевненість. У повітрі відчувається напрута, і мій пульс прискорюється в передчутті того, що от-от станеться. Ритм крові — це хорал. *Так! Так! Так!*

— Ти красива, — щиро каже він і розвертається до мене всім тілом. На мить Ніколас вагається, його обличчя кам'яніє, і я вражена, що зараз хвилюється саме він. Мені перехоплює подих, коли Ніколас нахиляється ближче до мене. І ще ближче. Його губи напіврозтулені, а погляд прикутий до моїх вуст, і я на мить забуваю про всіх чоловіків, які були до нього. Розумний, чарівний, ідеальний. Саме для мене.

Серце застрягло десь у горлі. Його пальці гладять моє волосся і притягують ближче. Ніколас схиляється, осяючи мій світ, наче зірка, що котиться небосхилом, і мене пронизує очікування, зачудування й відчуття дивовижної правильності. Він цілує мене, і я, як і передбачала, абсолютно втрачаю голову.

Яка чарівна, неймовірна ніч.

РОЗДІЛ 1

Рік і дев'ять місяців по тому

Потворний, мерзотний день. По лобовому склу тарайки мого колеги Леона барабанить дощ, а пахне тут захололою картоплею фрі з «Макдональдза» і хвоєю. Леон стукає пальцями по керму, трохи пригинається, щоб бачити дорогу. Склоочисники працюють на повну, але хлющуть так, ніби хтось розітнув небо навпіл і звідти з ревом ринув океан.

— Ще раз дякую, що підвіз.

— Звісно, будь ласка.

Стиснувши губи, я вдихаю хвойний аромат. Не знаю, що за освіжувач він сюди пирснув, але решту дня мене переслідуватиме саме він. Про Леона я знаю небагато, тож у багажнику цілком може лежати труп, а хвоя покликана перебити його запах.

— Лле як з відра, — кажу я. Бренді не змогла мене підвезти, бо сестра забрала її раніше. Зак нині приїхав на мотоциклі, про що вже, певно, шкодує. Мелісса запропо-

нувала підкинути, з явним розрахунком на відмову, що я їй зробила. Ненавиджу себе за те, що досі сподіваюся на її прихильність. Вона безпідставно ворожа до мене відтоді, як товариш мого нареченого, з яким я її познайомила, виявився серійним бабієм. Вона вважає, що ми з Ніколасом від початку все знали й навмисно вщент зруйнували її довіру до чоловіків.

— Так, увесь тиждень дощитиме.

— От халепа для дітей на Геловін.

Леон на мить повертається до мене, а потім знову переводить погляд на дорогу. Чи на те, що він там бачить, — щиро кажучи, не знаю, як ми узагалі рухаємося, бо мені нічого не видно. Схоже, їдемо через поле. Зараз кінець жовтня і чотири градуси вище нуля. Минулого тижня я носила шорти. А ще за тиждень до того так похолодало, що ледь не випав сніг. Осінь у Вісконсині — суцільне «задоволення».

— Ти роздаєш цукерки? — питає Леон.

Відповідь очевидна. Я люблю цукерки. І дітей. Особливо — зухвалих малих розбишак, бо вони кумедні. А ще люблю осінь. Увесь місяць фарбуюся мерехтливими мідними тінями з палетки, намагаючись надати повікам того самого сяйва неспішного заходу сонця над гарбузовим полем.

По підлозі моєї спальні розкидані м'які светри, у яких я почуваюся морським вовком, ботфорти до колін і шарфиснуди. Усі страви містять гарбузово-пряні нотки. Якщо я не їм гарбуз, то одержимо вдихаю його аромат, наче залежа, заставляючи кожную вільну поверхню в домі свічками із запахом їжі. Яблучний чи гарбузовий пиріг, гарбузова приправа, яблучно-гарбузова суміш.